

Majd így folytatta: „Bizony, mondom néktek, hogy egyetlen próféta sem kedves a maga hazájában. Igazán mondom néktek, hogy sok özvegyasszony élt Izráelben Illés napjaiban, amikor bezárult az ég három esztendőre és hat hónapra, úgyszólván nagy éhínség lett azon az egész vidéken, de egyikükhöz sem küldetett Illés, csak a Szidónhoz tartozó Sareptába egy özvegyasszonyhoz. Sok leprás volt Izráelben Elizeus próféta idejében, de egyikük sem tisztult meg, csak a szír Naamán.” Amikor ezt hallották, a zsinagógában mindenki megtelt haraggal, felkeltek, kiűzték őt a városból, és elvitték annak a hegynek a szakadékáig, amelyen városuk épült, hogy letaszítsák; de Jézus átment köztük, és eltávozott.

A zsinagógai felolvasás után Jézus önmagát helyezi hallgatói elé, mint akiben az ősi ígélet beteljesedett. A tanítást hallgatók kiváltsága, hogy közvetlen tanúi lehetnek ennek a beteljesedésnek, de a jelenlévők inkább a Názáreti Jézus személyét látják, mintsem az Istent az írás mögött. Jézus szavai szerint a prófétákat nem szokták elfogadni, ha ismerik az embert a tanítás mögött, és ha egy közösségben élnek vele. Ez lehet egy utalás arra, hogy Isten a kiválasztott népétől elfordul – mert nem fogadják el Őt –, a szegények, a rászorulók és a pogányok felé fordul, hirdetve a megbocsátást, a gyógyulást és a teljes életet. A hallgatóság megbotránkozik és elutasítja azt a személyt, akit jól ismertek gyermekkorától fogva.

Vajon az én elutasításaim, kételkedéseim mögött milyen érzések, emlékek vannak?

Fekete család, Székesfehérvár